

טובים, משום שהן מאירות
בראש הקדוש העליון.

ובכר מקום, ימים טובים הם
תפלין של ראש, שהקדוש ברוך
הוא מניח אותן. חלו של מועד,
שלא נקרא יום טוב, אלו תפלין
של הזרוע, שהרי אין ללכנה
מעצמה כלום, אלא מאור של יום
טוב.

תפלין של זרוע, שהיא תפלה של
יד, אין מאירה אלא מתוך האור
של תפלין של ראש. תפלין של
ראש - ימים טובים. תפלין של
זרוע - חלו של מועד. ויפה אמר,
וכך הוא.

ועל זה, חלו של מועד הוא לענין
עבודה, כמו שיום טוב. וצריך
שמחה כמו שלו. ומשום כך,
בימים הללו, שהם תפלין של
רבון העולם, אסור להניח שאר
התפלין, שהרי הימים הללו,
שהם תפלין עליונים, שורים על
ראשיהם של ישראל הקדושים.
רבי אלעזר שאל את רבי שמעון
אביו. אמר לו, מילא תפלין של
ראש, ששורים על ראשיהם של
העם הקדוש ביום טוב. תפלין
של יד, שהיא חלו של מועד, איך
אנו אוהזים אותה?

אמר לו, משום שאנו אוהזים
אותה, והיא י"ד פהה, אסור
לעשות עבודה בצד שלה, וצריך
לעשות שמחה בצד התפלין של
ראש.

והעם הקדוש אוהזים את התפלין
של רבון העולם, ושורים עליהם
ביום טוב ובחלו של מועד,
ואסור להעביר את התפלין של
רבון העולם מעל ראשיהם
להניח תפלין אחרות, שהם דגמא
ודיוקן למטה.

ועל דא אקרוין טובים, בגין דאינון נהרין
ברישא דקודשא עילאה.

ובכר אתר, ימים טובים אינון תפילין דרישא,
דקודשא בריה הוא מנח לון. חולו של
מועד, דלא אקרי יום טוב, אלין תפילין
דזרועא, דהא לית לה לסיהרא מגרמה כלום,
אלא מנהירו דיום טוב.

תפילין דזרועא דאיהי תפלה של יד, לא
נהירא אלא מגו נהירו דתפילין של
ראש. תפלה דרישא, ימים טובים. תפלה
דזרועא, חולו של מועד. ושפיר קאמר, והכי
הוא.

ועל דא, חולו של מועד איהו לענין עבדתא,
פגוונא דיום טוב. ואצטריך חדוה פגוונא
דיליה. ובגין כך, באלין יומין דאינון תפילין
דמארי עלמא, אסור לאנחא שאר תפילין,
דהא אלין יומין, דאינון תפילין עילאין שריין
על רישיהון דישראל קדישין.

רבי אלעזר שאיל לרבי שמעון אבוי, אמר
ליה, תינח תפילין דרישא, דשריין על
רישיהון דעמא קדישא ביום טוב. תפילין של
יד, דאיהי חולו של מועד, איך אנו אחדין
לה.

אמר ליה, בגין דאנון אחדין לה, ואיהי י"ד
פהה, אסור למעבד עבדתא בסטרא
דילה, ואצטריך למעבד חדוה, בסטרא
דתפילין דרישא.

ועמא קדישא אחדין תפילין דמארי עלמא
ושריין עלייהו ביום טוב. ובחולו של
מועד, ואסור לאעברא תפילין דמארי עלמא
מעל רישיהון, לאנחא תפילין אחרנין, דאינון
דוגמא ודיוקנא לתתא.

לְמַכֵּךְ שְׂרָצָה לְשֹׁמֵר אֶת עֲבֹדוֹ,
אָמַר לוֹ, עֲשֵׂה (חֹתֶם) כְּמוֹ דְיוֹקָן
הַחֹתֶם שְׁלִי. כָּל זְמַן שְׂאוֹתוֹ
דְיוֹקָן יִרְאֶה עָלֶיךָ, כָּלֵם זֹעֵעוֹ
וַיִּפְחָדוּ מִמֶּךָ. אַחַר כֵּן מִתּוֹךְ
אַהֲבָה עֲלִיזוֹנָה שְׂאוֹהֵב אוֹתוֹ
הַמֶּלֶךְ, נִתַּן בְּיָדוֹ חֹתֶם שֶׁל
הַחֹתֶמֶת הַעֲלִיזוֹנָה שְׁלוֹ. כִּיּוֹן
שְׂאֵחֵז הַחֹתֶם הַעֲלִיזוֹן שֶׁל הַמֶּלֶךְ
בְּיָדוֹ, נִטַּל מִמֶּנּוּ אוֹתוֹ הַדְּיוֹקָן
שֶׁהוּא עֹשֶׂה.

אִם אוֹתוֹ הַעֲבֹד דּוֹחָה אֶת הַחֹתֶם
הַעֲלִיזוֹן שֶׁל הַמֶּלֶךְ בְּשִׁבִיל אוֹתוֹ
הַחֹתֶם שֶׁהוּא עֹשֶׂה, וְדָאֵי
כֵן-מִנּוֹת הוּא אוֹתוֹ הַעֲבֹד, מִשּׁוּם
שְׂעֵשֶׂה קְלוֹן בְּחֹתֶם הַמֶּלֶךְ וְאִינוֹ
חוֹשֵׁשׁ לְכַבּוֹדוֹ, וּמִשּׁוּם כֵּן אֶסוּר
לְעַם הַקְּדוֹשׁ לְדַחֹת אֶת חֹתֶם
הַמֶּלֶךְ הַעֲלִיזוֹן שְׂשׁוֹרָה עֲלֵינוּ,
מִשּׁוּם הַדְּיוֹקָן הַזֶּה שֶׁהֵם עֲבָדִים
(שְׂאֵנו עוֹשִׂים).

זֶה בְּמוֹעֵד וּבְחֹלוֹ שֶׁל מוֹעֵד, וְכָל
שְׂכָן בְּשַׁבָּת, שֶׁהִכַּל שׁוֹרָה עֲלֵינוּ.
שַׁבָּת שֶׁל עֶרֶב שַׁבָּת - תְּפִלָּה שֶׁל
יָד. שַׁבָּת שֶׁל הַיּוֹם - תְּפִלִּין שֶׁל
רֹאשׁ.

וְכֵן מְסַדֵּר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת
הָעַם הַקְּדוֹשׁ הָאֱהוּב שְׁלוֹ, בְּחַל
- אוֹתָם תְּפִלִּין שְׂעֵשׂוּ בְּדְיוֹקָן
הַחֹתֶם שֶׁל הַמֶּלֶךְ, לְהִיּוֹת
שְׂמוּרִים בְּכָל הַצְּדָדִים. בְּשַׁבָּת
וּמוֹעֵד, שֶׁהֵם יָמִים טוֹבִים,
וְהַתְּפִלִּין שֶׁל רְבוּן הָעוֹלָם מִמַּשׁ
- מַעֲבִירִים אוֹתוֹ דְיוֹקָן, וּמְנִיחִים
אֶת הַתְּפִלִּין שֶׁל רְבוּן הָעוֹלָם.
אֲשֶׁרֵי הָעַם הַזֶּה, שֶׁבִּיָּדָם הַחֹתֶם
הַעֲלִיזוֹן שֶׁל הַמֶּלֶךְ.

מִי שְׂמֵנִים תְּפִלִּין צְרִיף לְשִׁמְחָה,
וְעַל זֶה כְּתוּב וְשִׁמְחָתָ בְּחִגָּךְ.
בְּתְפִלִּין שֶׁל רְבוּן הָעוֹלָם צְרִיף
לְשִׁמְחָה, וְהַשְׂמֵחָה הַזֹּאת בְּמוֹעֵד
וּבְחֹלוֹ שֶׁל מוֹעֵד, בְּתְפִלִּין שֶׁל
רֹאשׁ, וּבְתְפִלִּין שֶׁל הַדְּרוֹעַ.

כְּיוֹם טוֹב, מֵאוֹתוֹ הַרִיחַ הַעֲלִיזוֹן

לְמַלְכָּא דְבַעֲי לְנִטְרָא לִיהַ לְעַבְדִּיהַ, אָמַר לִיהַ
עֲבִיד (חֹתֶמָא) כְּדְיוֹקָנָא דְחֹתֶמָא דִּילִי,
כָּל זְמַנָּא דִּיהֵוּא דְיוֹקָנָא יִתְחַזֵּי עֲלֶךָ, כִּלְאֵ
יִזְעוּן וַיִּדְחִלוּן מִיְנָךְ. לְבַתֵּר מְגוֹ רְחִימוֹ
עִילָאָה, דְקָא רְחִים לִיהַ מְלָפָא, יִהֵב בִּיּוֹדִיהַ
חֹתֶמָא דְגוֹשְׁפִּנְקָא עִילָאָה דִּילִיהַ, כִּיּוֹן דְאֶחִיד
חֹתֶמָא עִילָאָה דְמְלָפָא בִּיּוֹדִיהַ, שְׂבִיק מְנִיָּה
הַהוּא דְיוֹקָנָא דְאִיהוּ עֲבִיד.

אִי הוּא עֲבִיד, דְחִי חֹתֶמָא עִילָאָה דְמְלָפָא,
בְּגִין הַהוּא חֹתֶמָא דְאִיהוּ עֲבִיד, וְדָאֵי בַר
קְטוּלָא אִיהוּ הַהוּא עֲבִידָא, בְּגִין דְעֲבִיד קְלָנָא
בְּחֹתֶמָא דְמְלָפָא, וְלֹא חִיִּישׁ לִיקְרִיָּה. וּבְגִין
כֵּן, אֶסוּר לְעַמָּא קְדִישָׁא לְדַחֵיָא חֹתֶמָא
דְמְלָפָא עִילָאָה דְשְׂרִי עֲלֹן, בְּגִין דְיוֹקָנָא דָא
דְאִינוּן עֲבָדִים (דְאִינוּ עֲבָדִין).

הָאֵי בְּמוֹעֵד וּבְחֹלוֹ שֶׁל מוֹעֵד, וְכָל שְׂכָן
בְּשַׁבָּת, דְכִלְאֵ שְׂרִיא עֲלֹן, שַׁבָּת דְמַעֲלִי
שַׁבָּתָא, תְּפִלָּה שֶׁל יָד. שַׁבָּת דְיוֹמָא, תְּפִלִּין
דְרִישָׁא.

וְהָבֵי קָא מְסַדֵּר קוּדְשָׁא בְרִיף הוּא לְעַמָּא
קְדִישָׁא רְחִימָא דִּילִיהַ, בְּחוֹל אִינוּן
תְּפִלִּין דְעֲבָדוּ דְיוֹקָנָא דְחֹתֶמָא דְמְלָפָא,
לְמַהוּי נְטִירִין בְּכָל סְטִרִין. בְּשַׁבָּת וּמוֹעֵד
דְאִינוּן יוֹמִין טְבִין, וְתְפִלִּין דְמֵאֲרִי עֲלָמָא
מִמַּשׁ. מְעַבְרֵן הַהִיא דְיוֹקָנָא, וּמְנַחֵי תְּפִלִּין
דְמֵאֲרִי עֲלָמָא. זְכָאִין עַמָּא דָא, דְבִיָּדֵן חֹתֶמָא
עִילָאָה דְמְלָפָא.

מֵאֵן דְמְנַח תְּפִלִּין, אֶצְטְרִיף לְמַחְדֵּי. וְעַל דָּא
כְּתִיב, (דְבָרִים טו יד) וְשִׁמְחָתָ בְּחִגָּךְ. בְּתְפִלִּין
דְמֵאֲרִי עֲלָמָא אֶצְטְרִיף לְמַחְדֵּי. וְחִדְוָה דָּא,
בְּמוֹעֵד וּבְחֹלוֹ שֶׁל מוֹעֵד, בְּתְפִלִּין דְרִישָׁא,
וּבְתְפִלִּין דְדְרוֹעָא.

כְּיוֹם טוֹב מֵהֵוּא רִיחָא עִילָאָה, שְׂמֵנִיף

טובים, תפילין דרישא. בחולו של מועד, שמן תורק שמך, תפלה של יד, דקא סלקא לאתאחדא באורח סתים בתפילין דרישא.

על פן עלמות אהבוך, ביום טוב בתראה דחג, דהא תפלה של יד אשתלים ואתנהיר בשלימו. ולפלגא חולקא לכולא, לכל אינון משריין וחילין דלעילא, ולכל אינון משריין וחילין דלתתא. ועל דא עלמות (אהבוך, אינון) משריין וחילין דלעילא, עולמות ומשריין וחילין דלתתא.

על פן עלמות אהבוך - ביום טוב האחרון של חג, שהרי תפלה של יד נשלמת ומוארת בשלמות, ולחלק חלק לכל, לכל אותם מחנות וצבאות שלמעלה, ולכל אותם המחנות והצבאות שלמטה. ועל פן עלמות (אהבוך, אותם) המחנות והצבאות שלמעלה, העולמות והמחנות והצבאות שלמטה.

פתח רבי שמעון ואמר, פתיב (בראשית כז) וירח את ריח בגדיו ויברכהו וגו', מה חמא יצחק, דאף על גב דההוא מיכלא ומשתיא קא אייתי ליה יעקב, לא ברכיה, עד זמנא דארח באינון לבושין.

פתח רבי שמעון ואמר, פתיב (בראשית כז) וירח את ריח בגדיו ויברכהו וגו'. מה ראה יצחק, שאף על גב שאותו מאכל ומשקה שהביא לו יעקב, לא ברך אותו עד הזמן שהריח את אותם לבושים?

הכא אית לאסתפלגא, דהא אינון לבושין לא הוו דידיה דיעקב, דהא אורייתא אסהידת, דכתיב (שם פסוק טו) את בגדי עשו בנה הגדל, והכא פתיב את ריח בגדיו, וכי בגדיו הוו, ריח הבגדים מיבעי ליה, מאי בגדיו.

באן יש להסתכל, שהרי אותם לבושים לא היו של יעקב, שהרי התורה מעידה, שכתוב (שם) את בגדי עשו בנה הגדל, וכאן פתיב את ריח בגדיו, וכי בגדיו היו? ריח הבגדים הנה צריך להיות. מה זה בגדיו?

אלא, בגדיו ודאי הוו אינון לבושין ממש, ולא דעשו. ולא דהוה באר דיתבי עליה יעקב, ויתבי עליה משה, בטופסא הוה לגבי אחרנין, פיון דאתא יעקב אשתמודע בירא למאריה, וסליקו מיא לגביה, וכן לגבי משה.

אלא בגדיו ודאי היו אותם הלבושים ממש, ולא של עשו, ואף על גב שכתוב בגדי עשו - בתפיסה היו אצלו. כמו כן אותה הבאר שעליה ישב יעקב וישב עליה משה - בתפיסה היתה לאחרים. פיון שבא יעקב, נודעה הבאר לאדונה, ועלו המים אליו, וכן למשה.

בנונא דא, אינון לבושין, בטופסא הוו לגבי עשו, פיון דאלביש לון יעקב, אשתמודעו מאנין למאריהון. מיומא דעביד לון קודשא בריך הוא, לא סליקו ריחין דילהון, עד זמנא דא דלביש לון יעקב, דהא עד הזמן הנה שלבש אותם יעקב, שהרי חזרו לדיוקנם. יעקב הנה ודאי דמות של אדם ויפיו.